

*Ηλίθια. Ηλίθια ήταν, το ήξερε, δε χρειαζόταν να το αποδείξει άλλη μια φορά στον εαυτό της. Αλλά να που το αποδείκνυε. Δεν της έφτανε η αγωνία της, το αίμα που χτυπούσε σαν τρελό στις φλέβες του λαμού της, τα ακροδατικά σάλτα που έκανε η καρδιά της σε κάθε δήμα προς την εξώπορτα, σαν να 'θελε να της θυμίσει ότι ποτέ μέχρι τότε δεν είχε τολμήσει να κάνει κάτι σπουδαίο. Πως ίσως να μην είχε τα κότσια, να μην ήταν γεννημένη για κάτι ξεχωριστό. Αυτό δεν της είχαν πει τόσες φορές οι γονείς της, όχι μόνο με τα λόγια αλλά και με εκείνες τις φοβερές αποδοκιμαστικές σιωπές τους;*

*Δεν της έφταναν όλα αυτά, την έπιασαν και οι συναισθηματισμοί από πάνω. Μισό δήμα πριν πιάσει το πόμολο, σταμάτησε. Γύρισε και κοίταξε το σαλόνι. Ναι, θα έφενγε, αλλά είχε ζήσει εκεί μέσα όλη της τη ζωή. Δεκαέξι χρόνια και κάτι.*

*Προσπάθησε, έτσι για αποχαιρετισμό, να θυμηθεί όμορφες στιγμές. Και τα κατάφερε. Ήταν παλιότερες οι*

στιγμές, ναι, πολύ πριν μπει στην εφηβεία κι αρχίσουν όλα να πηγαίνουν ανάποδα. Παλιότερες, αλλά υπήρχαν. Κάθε γωνιά και ανάμνηση. Μέχρι και τον πατέρα της θυμήθηκε να την παίρνει αγκαλιά στον καναπέ, ενώ έπαιζαν «Μάντεψε ποιος» – εικόνες από την αρχαιότητα και δάλε. Α, και τη μάνα της να δγαίνει μοσχομυρισμένη από το μπάνιο, τυλιγμένη με μια πετσέτα και να φωνάζει «Τώρα, τώρα, δεν αργώ, σε πέντε λεπτά είμαι έτοιμη, Νίκη φέρε μου το πιστολάκι για τα μαλλιά», και η Νίκη με τον πατέρα της να σκάνε στα γέλια γιατί ήξεραν πια καλά πως ποτέ δε θα πήγαιναν πουθενά στην ώρα τους, το είχαν αποδεχτεί. Θυμήθηκε και τη μικρή αδερφή της, τη Μαριάννα, να την κοιτάζει μέσα στα μάτια όταν η Νίκη προσπαθούσε να της μάθει να διαβάξει. Τη θυμήθηκε να της λέει πόσο της άρεσαν τα μαλλιά μιας ηθοποιού στην τηλεόραση, επειδή ήταν σαν τα μαλλιά της Νίκης, «σδουρά». «Σγουρά» την είχε διορθώσει η Νίκη. «Ναι, αυτό λέω κι εγώ, σδουρά» είχε ξαναπεί η Μαριάννα.

Τη Νίκη την πήραν τα κλάματα, και σκέφτηκε πως πραγματικά, αυτό μόνο της έλειπε εκείνη τη στιγμή, να κάθεται να κλαίει. Ηλίθια, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Πήγε να σκουπίσει τα δάκρυα με το μανίκι από το μπουφάν της, αλλά εκείνη τη στιγμή άκουσε από την κρεβατοκάμαρα των γονιών της τον χαρακτηριστικό τσιγαρόδηχα του πατέρα της, αυτόν που εννιά φορές στις δέκα τον ανάγκαζε να σηκωθεί από το κρεβάτι μέχρι να ηρεμήσει. Ένωσε τον παλιό της φίλο, τον πανικό, να προσπαθεί να την επισκεφτεί ξανά. Να τρυνώσει μέσα της και να μη φύγει ποτέ.

Όχι. Όχι σήμερα. Το σήμερα δε θα άφηνε τίποτα και κανέναν να της το χαλάσει. Έπιασε το πόμολο, δγήκε με τη μικρή θαλίτσα της στο χέρι κι έκλεισε την πόρτα πίσω της όσο πιο απαλά μπορούσε. Κατέδηκε τα σκαλιά δυο δυο,

ούτε που σκέφτηκε να πάρει ασανσέρ, δεν ήθελε κανέναν περιττό θόρυβο. Η πολυκατοικία ήταν θυθισμένη στη σιωπή, όλοι κοιμόντουσαν στις τρεις το πρωί, εκτός ίσως από τους φοιτητές στον πρώτο όροφο που μπορεί να μην είχαν επιστρέψει ακόμη.

Βγήκε έξω, νιώθοντας όλο και πιο σίγουρη με κάθε της δήμα. Όπως ακριβώς είχαν συμφωνήσει, τον είδε να την περιμένει στη γωνία του δρόμου. Εκείνον που την τρώμαζε τόσο, αλλά δεν μπορούσε να μείνει μακριά του. Σαν τη νυχτοπεταλούδα με τη φωτιά, που έλεγε κι εκείνο το αμερικάνικο τραγούδι. Η φωτιά όμως δεν καίει μόνο. Ζεσταίνει κιόλας. Η Νίκη είχε ανάγκη τη ζεστασιά. Ακόμα και με κίνδυνο να καεί. Καθώς τον πλησίαζε, έκανε κι εκείνος ένα δήμα μπροστά. Το μακρινό φως ενός στύλου της ΔΕΗ χάιδεψε το κορμί του. Μέσα από το ανοιχτό δερμάτινο σακάκι του η Νίκη πρόλαβε να δει ένα πιστόλι να γυαλίζει.



# 1

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Η ΒΙΟΛΟΓΟΣ με σηκώνει στον πίνακα για να πω μάθημα –λες και ξέρω τι είναι το γενετικό υλικό των προκαρυωτικών κυττάρων– εγώ σκέφτομαι πως για όλα φταίνει οι αμερικάνικες ταινίες.

Εκείνες με τους πρωταγωνιστές που παλεύουν κόντρα σε θεούς και δαίμονες, ενώ έχουν σχεδόν μηδενικές πιθανότητες να τα καταφέρουν. Που όσο περνάει η ώρα, οι σχεδόν μηδενικές πιθανότητες τους γίνονται μηδενικές. Χωρίς το σχεδόν. Κι όμως, ξεπερνώντας τους εαυτούς τους πρώτα και όλα τα εμπόδια στη συνέχεια, θγαίνουν νικητές απ' όλες τις δοκιμασίες, κατατροπώνουν τους εχθρούς, θριαμβεύουν.

Βλέπεις αυτές τις ταινίες –μία, δύο, τρεις, εκατόν πενήντα τρεις από δαύτες– και καταγράφεται μέσα σου, στο υποσυνείδητο, η πεποίθηση πως δεν μπορεί, κάπως έτσι θα 'ναι τα πράγματα και στην κανονική ζωή. Αν περάσεις μεγάλο ζόρι και τελικά τα καταφέρεις, όλα μετά θα πάνε καλά. Για το κορίτσι σου, για τους φίλους σου, για σένα.

— Είναι η δεύτερη συνεχόμενη φορά που αποτυγχάνετε να απαντήσετε στο παραμικρό, κύριε Δάντη, μου λέει η Λάσκα, σημειώνοντας στο μπλοκάκι της.

*Και πού είσαι ακόμα. Είμαστε μόλις στον Σεπτέμβρη,* σκέφτομαι να της πω ως απάντηση σ' αυτό τον βαρύγδουπο τρόπο της να λέει τα πιο προφανή πράγματα. Τα υπόλοιπα αγόρια της τάξης, πάντως, της συγχωρούν τα πάντα κάθε φορά που πέφτει η κιμωλία και σκύδει για να την πιάσει – και για κάποιο λόγο, η κιμωλία πέφτει συχνά. Η Λάσκα είναι γύρω στα τριάντα πέντε, έχει σέξι φάτσα με ψηλά ζυγωματικά και κάπως σχιστά πράσινα μάτια, και φοράει πάντα κολλητά ρούχα για να τονίζει το γυμνασμένο σώμα της. Όλοι οι συμμαθητές μου της έχουν αλλάξει το επίθετο, τη φωνάζουν μεταξύ τους «Λόσκο» – ένας απλός αναγραμματισμός εξηγεί το γιατί.

— Έχετε δίκιο, της απαντάω και κάθομαι δίπλα στον Σταμάτη που με κοιτάζει στραβωμένος.

— Ανάθεμά σε, δούι, ζωντανό, μα συ μωρέ κουτουλεις, μου λέει.

— Τι έπαθες; τον ρωτάω.

— Δε σ' ορμήνεψα να ρίξεις το σφουγγάρι πριν κατέβεις; μου λέει μέσα από τα δόντια του και συγκεντρώνεται και πάλι στη Λάσκα.

\* \* \*

Πριν από επτά μήνες έζησα τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής μου. Με τη βοήθεια του κολλητού μου, του Νικ, σώσαμε τη Ρέα –την κοπέλα που λάτρευα για χρόνια χωρίς να τολμάω να της το πω– από την τοπική μαφία που την ήθελε νεκρή. Επιζήσαμε από δολοφονικές απόπειρες, δάλαμε κόσμο στη φυλακή και έναν στο χώμα – ο ένας αυτός ήταν θείος του Σταμάτη, δέβαια, και ο διπλανός μου με απέ-

φευγε τον πρώτο καιρό μετά από όσα έγιναν. Λίγο αργότερα, η οικογένειά του πήρε μια σημαντική κληρονομιά λόγω της απώλειας του θείου, και ο Σταμάτης ξεπέρασε τη στενοχώρια του.

Το κουδούνι για διάλειμμα χτυπάει μ' εκείνο τον πνιχτό θόρυβο που κάνει εδώ και μέρες, από την αρχή της σχολικής χρονιάς. Όμως ακόμα κι αυτός ο πνιχτός ήχος τώρα μου αρκεί, τον νιώθω σαν λύτρωση. Σηκώνομαι και δγαίνω πρώτος, υπό το έντονο βλέμμα της Λάσκα, που μόλις έχει ξεστομίσει την τελευταία φράση της από την παράδοση του μαθήματος. Μάλλον έχω ήδη γίνει ο αγαπημένος της μαθητής. Μάλλον θα περάσουμε όμορφα παρέα στην τρίτη λυκείου. Το σίγουρο είναι πως δε με νοιάζει. Όχι μόνο για τη Λάσκα. Γενικά. Δε με νοιάζει.

Προχωράω, σχεδόν τρέχω. Θέλω να απομακρυνθώ από κάθε γνωστή και άγνωστη φάτσα στο σχολείο. Έχω σκοπό να πάω στην πίσω αυλή, στον χώρο ανάμεσα στο αυτοσχέδιο γήπεδο ποδοσφαίρου και στο γυμναστήριο που δεν έχει όργανα γυμναστικής. Ο λυκειάρχης μάς υποσχέθηκε πως θα τα φέρει σύντομα. Το είχε υποσχεθεί και πέρυσι. Και πρόπερσι.

Εκεί, στο τέλος της σκάλας που οδηγεί στο γυμναστήριο, συνήθως έχει ησυχία, δεν εμφανίζεται πολύς κόσμος εκτός από ζευγαράκια που, αν δουν ότι υπάρχει κάποιος, την κάνουν αμέσως. Σόρι, ζευγαράκια, σήμερα να βρείτε άλλη γωνιά. Θα αράξω εκεί και θα είμαι μόνος μου. Δέκα λεπτά σχετικής ηρεμίας. Πώς το έκανε ο Νικ, που κατάφερε να απομονώνεται μέσα στο πλήθος όταν ήταν ακόμα στο σχολείο μας; Έτσι κάπως.

Δεν έχω προλάβει να κάνω ούτε τρία βήματα έξω από την κύρια είσοδο του σχολείου όταν ακούω τη φωνή της. Μιλάει σιγά, αλλά δεν έχει σημασία. Θα μπορούσα να ακού-

σω και να αναγνωρίσω τη φωνή της ακόμα και σε volume 0, μέσα στο χειρότερο χεδιμεταλλάδικο πανδαιμόνιο.

— Γεια σου, Ρέα, της λέω, αρκετά ψύχραιμα.

Πολύ ψύχραιμα, αν υπολογίσει κανείς το εκκωφαντικό ταμπούρλο που βαράει στο στήθος μου. Χρησιμοποιώ το όνομά της για να υπάρχει η απαιτούμενη απόσταση. Το σκέτο «γεια» θα μπορούσε να το εκλάδει κάποιος ως δείγμα οικειότητας. Το πιο επικίνδυνο θα ήταν να το εκλάδει έτσι το υποσυνείδητό μου. Και να αφεθεί.

Δεν μπορώ να το αφήσω να αφεθεί.

— Έχεις λίγο χρόνο να μιλήσουμε; μου λέει.

Όχι, είμαι πολύ *busy*, έχω διαδοχικά *meetings* για *projects* με τους υφισταμένους μου, τρέχω να προλάβω τα *deadlines*, σκέφτομαι να της πω. Αλλά δεν της το λέω, γιατί μπορεί να το πάρει ως ειρωνεία και να φύγει, και δε θέλω να φύγει. Αν, πάλι, το πάρει ως χιούμορ και γελάσει – με το μαγικό, εξώκοσμο χαμόγελό της, με τα λακκάκια να θαίνονται στα μάγουλα – τότε θα γίνω μέσα μου για άλλη μια φορά χιλιάδες μικροσκοπικά κομμάτια που δε θα βρω τη δύναμη να τα ενώσω ποτέ. Αντί να μας μαθαίνουν να υπολογίζουμε όρια συναρτήσεων στα μαθηματικά, γιατί δε δάζουν πιο ενδιαφέροντα θέματα; «Υπολογίστε το όριο θραύσης της καρδιάς σας όταν η Ρέα τείνει να σας πλησιάσει σε απόσταση δύο μέτρων. Ενός μέτρου. Πενήντα εκατοστών». Μπα. Δεν πλησιάζει πια σε τόσο μικρές αποστάσεις.

Ίσως... σκατά. Τίποτα δε θα πω. Κουνάω το κεφάλι μου. Ναι. Έτσι. Σοδαρός και απόμακρος. Και κυρίως, μουγγός.

Την ακολουθώ μέχρι το πλησιέστερο παγκάκι. Τρώω με δύναμη μια μπάλα στο κεφάλι – το πρωτάκι που την κλότσησε έρχεται με κατεδασμένα τα φτερά και ζητάει συγ-



γνώμη, ίσως με κάποιον υπερβολικό σεβασμό. Η φήμη μου εξακολουθεί να πλανάται πάνω από το σχολείο. Ο νέος ορισμός της επιτυχίας: μπορεί όλα να πηγαίνουν κατά διαδόλου, αλλά όταν τρως μπάλες στο κεφάλι τα πιτσιρίκια θα σου ζητάνε συγγνώμη και θα φοβούνται μήπως τα δείξεις.

Καθόμαστε στο παγκάκι. Προσέχω να μην κάτσω πολύ κοντά της. Ακόμα κι έτσι, η μυρωδιά της κάνει το κεφάλι μου να γυρίζει. Πράσινο μήλο και καρπούζι στο άρωμά της, κι εκείνο το σαμπουάν από μέλι στα μαλλιά. Συγκεκριώσου, δλάκα. Τυχαία το μυρίζεις τώρα το άρωμά της. Πιθανότατα το μυρίζει καθημερινά, όλες τις ώρες, κάποιος άλλος. Βυθίζω το νύχι από τον δείκτη του αριστερού μου χεριού στον αντίχειρά μου και ο πόνος με συνεφέρει. Ίσως πρέπει να αλλάξω σχολείο. Ίσως πρέπει να αλλάξω σύμπαν.

— Πώς είσαι; μου λέει.

*Μη με ρωτάς. Άσε με ήσυχο. Αν σε πιάσω και σε φιλήσω τώρα, χωρίς σταματημό, μέχρι το τέλος του Χρόνου, ξέρεις, όχι του 2013, του Χρόνου με κεφαλαίο, τι θα κάνεις;*

Ούτε αυτό το λέω. Γιατί ξέρω την απάντηση. Και δε μ' αρέσει.

Βγάζει από την τσέπη του τζιν της ένα λαστιχάκι και πιάνει τα μαλλιά της, που τα έχει αφήσει ξανά να μακρύνουν και τα έχει σκουρύνει λίγο – για κάποιο λόγο, δε νιώθει ποτέ άνετα με το φυσικό κατάξανθο χρώμα τους.

Βλέπει πως δεν της απαντάω, κάνει μια κίνηση με το χέρι της σαν να διαγράφει την ερώτηση και πηγαίνει στην επόμενη.

— Έμαθες τι έγινε στο B4;

Κουνάω το κεφάλι μου, αρνητικά.

— Ένα κορίτσι έχει εξαφανιστεί από προχτές. Μεσ στη νύχτα, χάθηκε από το σπίτι της.

Ακούω μια φωνή που μοιάζει πολύ με τη δική μου να της απαντάει, χωρίς να προλαβαίνω καν να επεξεργαστώ στο μυαλό μου την απάντηση.

— Κι εμένα τι με νοιάζει; της λέω.

Να μια ατάκα που ποτέ δεν περιμένα να πω, τον καιρό που ο Νικ πίστευε πως είχα το σύνδρομο του ήρωα, πως ήθελα να σώσω όλο τον κόσμο. Όμως όταν τίποτα στη ζωή σου δεν πηγαίνει καλά, όταν ο κολλητός σου θρίσκει στην άλλη άκρη του κόσμου και έχετε χάσει επαφή, όταν έχεις σώσει το κορίτσι αλλά δε ζεις μαζί της ευτυχισμένος, ε, τότε μπορείς να μην είσαι και ήρωας. Το δικαιούσαι.

— Το κορίτσι που λείπει... είναι η Νίκη Χατζή, μου λέει η Ρέα διστακτικά και καρφώνει τα μάτια της πάνω μου για να δει την αντίδρασή μου.

Ακούω τις λέξεις να βγαίνουν από τα μεγάλα, θαμμένα σήμερα με κοραλλί κραγιόν χείλη της, και σκέφτομαι τη Λάσκα, που μας έμαθε πως «ζωή» είναι η κατάσταση που χαρακτηρίζει τα ενόργανα όντα και εκδηλώνεται με την ανάπτυξη μέσω του μεταβολισμού, την αναπαραγωγή και την προσαρμογή στα ερεθίσματα του περιβάλλοντος.

Ναι, καλά.

*Το κορίτσι που λείπει είναι η Νίκη Χατζή.*

Ζωή είναι η φάση όπου όλα δείχνουν ότι δεν μπορούν να πάνε χειρότερα, πάνε.